

Ármos Lóránd

APA ÉN

tán valami ónos eső te sem látod a falut
ilyen volt gyerekkoromban a jeges teremű út
kásás hó az árok alján innen hogy jutok haza
talált egy ösvényt találtam jön utánam én apa
vigyázz az a nagy kő csúszik anyád mit fog mondani
mi van ott egy madár verdes azt hittem jön valaki
levált a jobb cipőm talpa csak kitartana amíg
vigyázz van egy ág keresztben várjunk inkább hajnalig
hol akarsz itt nedves minden a nagyerdő közepén
nem állunk meg imbolyogva jön utánam apa én
vissza nem néz minek azt már úgyse látnék túl egy ponton
leszakad a jég egy ágról mindegy menjünk mondja mondom

HA KÉRDIK

Figyelj csak, könnyű lesz megjegyezni.
A lényeg: hétfőn ne lássa senki.

Ha kedden elindul a fürdőszobába,
húzd el a függönyt, senki ne lássa.

Ha szerdán a földön fekve találják,
simítsd a homlokát, töröld a nyálát.

Ha kérdik, mit láttál, mi tartott ennyit,
csütörtökön mondd azt, hogy semmit.

Ha kérdik, miért nyomja most is az ágyat
péntek délután, mondd azt, hogy fáradt.

Ha szombat reggel keresnék, hol van,
mindegy, valamit mondjál. Hogy front van.

A vasárnap szája igen, felrepedt.
Ne számold össze a vércseppeket.

KEDD LEHET

Népszavazás, árfolyam, vízszint:
engem már egyik sem érint.

Tegnap a régi házban jártam.
Itt volt az is, a nagyszobában.

Apuka jött az úton keresztbe.
Itt volt egy kutya. Benyalt a fülembe.

Ez a szoba is a világ része?
Akkor is, ha nem vesznek észre?

Lassabban, de mindent megérték.
Kedd lehet. Vagy nem tudom. Péntek.

Része vagyok még a világnak?
Akkor is, ha ritkábban látnak?

Az is lehet, túl jó dolgom van.
Meggyleves, mint gyerekkoromban.

A VERS KÉNYES

adjátok az új ruhámat
hadd lássa rajtam hogy élek
legyen konyak meg sütemény
ha ma este feljön tényleg

fésüljétek meg a hajam
vasaljátok ki az ingem
még egy kevés parfümöt a
nyakamra ha kész van minden

a nyakkendőm de fárasztó
mindig ünneplőben várni
két hete virágot küldök
mindennap ma lehet bármi

ne ezt a jobbik cipőmet
tudom, megígérte százszor
mit csináljak elgyengülök
még ma is a mosolyától

a vers kényes primadonna
állandó táncrendje nincsen
adatok még egy pohárral
két hete várom hogy intsen

EGY NYÁRI HÓNAP KRÓNIKÁJA

II.

Mi a jó vers, kérdeztem a lányt a konyháról,
káposztástészta lesz, mondta, majd elnézett Buda felé,
a túloldalon kis fénycsomókként pislácoltak
a Halászbástya és a vár fényei.

Mi a jó vers, kérdeztem a gondnokot, a harmadik emeleten,
mondta, a Tibor-lakosztály ebédlőjében az üveglap
el volt repedve, és ma reggelre kettétört.

Mi a jó vers, néztem szét a lakásban, 15055-033 cikkszámú
A-65-ös kihúzó étkezőasztal, TAKART DIÓ furnérral,

állt az asztal aljára ragasztva egy elkoszolódott papíron,
Gyártó Vállalat Alföldi Bútorgyár Szeged.

Mi a jó vers, írtam be végül annak a piros
kabátban hintázó lánynak. Transylvania is so much more
than the Dracula story állt az adatlapján.

Mi a jó vers, mi a jó vers, végül, mint vékony üveggömb
a terasz cementjén, ezer szilánkra ugrott szét a kérdés,

a termék sérülékeny, óvatos szállítást, mozgatást igényel.

VI.

Ha kinyitod a füled, szinte halod, hogy nő a fű.
A narancssárga csoport ma kirándulni ment,
hideg élelmet és mentőmellényeket vittek magukkal.
A hogysisne felkiáltást megnyújtott o betűvel kell ejteni,
hoooooogysisne, azt már nem, visszafelé a folyón jönnek majd.

A ciszterci monostorban apáca fogadja a vendégeket,
körbevezeti őket a kerengőben,
az önkéntesek ma ablakot mosnak,
az önkéntesek ma sárgabarackot magvalnak,
az önkéntesek később kísétálnak a Királyrétre, ott
hajtányozási lehetőség, és kürtőskalács várja őket.

A fiataloknak barna bőre van, és hibátlan, fehér fogsoruk van,
a fiataloknak feszülő pólóik és csillanó napszemüvegeik vannak.

Reggeli után a lányok tollasoznak, a fiúk pedig odakiáltják nekik,
lányok, ez háló nélkül mit ér.

Ezeknek a fiataloknak majd ötleteik lesznek, és
ezek a fiatalok majd belefáradnak a megvalósításba.

Ezek a fiatalok majd elkezdenek dolgokat, és
ezek a fiatalok majd félbehagynak dolgokat,

De a fiúk most lelkesen szervezik a kincskereső túrát,
és a lányok vidáman aerobikoznak a tavalyi nyár slágereire.

A fiúk most Jägert isznak a sörpádon,
a lányok meg pulóvert húznak, ha hűvös az este.

XI.

Július tizenhatalcadika, a nyárfa árnyéka áthúzódik az úton.
A Budapesti Központi Tejszarnok épülete még áll, udvarában
kalászba szökött a gaz.

Fél tizenegy van, csütörtök, és ebédig épp van idő átgondolni,
mi minden kell a jó párkapcsolathoz.

Szellemi partnerség, egzisztencia, kulcsin, mondta a hetes
sátorban egy jólöltözött, magas lány. Aznapra vihart jeleztek,
a feltámadó szél meglebbentette a ponyvát.

Hogy magam lehessek, mondta valaki a jobb oldalon. A sátorhoz
újabb résztvevők érkeztek, és újabb percek teltek a nyárból...

A lányoknak elég akkor elmondani, hogy nem gondolod komolyan,
ha megkérdezik, fejtegette Giuseppe. Tudatosítom a magam és a
másik határait, és tiszteletben tartom azokat,
állt a teásdobozok alatt egy félbehajtott papírlapon.

Egyedül a túraruhába öltözött fiú nem mondott semmit, őt a
nagyátor végében láttuk újra, a szertartás alatt,
egy törékeny lány kezét fogta épp.

A jó pasit arról lehet megismerni, hogy akar, tud, és mer adni és kapni.
Akar, tud, és mer, gondoltam, és negyedik próbálkozásra
sikerült elhagynom a körforgalmat.

XIII.

Amikor ezt írtam, vonaton ültem, zakatoltunk a sötét Háromszéken át, valahol megálltunk, a fülkében fél hét volt, a peronon lassan éjfél, senki nem szállt se le, se fel, később nagy, fekete kutyák futottak be az állomásra, végigszaglászta a síneket, majd a szerelvény után iramodtak.

Az ébrenlétben rohamok vannak, a nyak izmai megfeszülnek, az állkapcsok ilyenkor szorosabban zárnak össze, és a száj enyhén lefelé biggyed.

Ugyanezek az állkapcsok szorulnak egymásnak éjjelente, örlik a semmit, és olyan jó elvackolódni abban a csikorgatásban.

Augusztus hatodika. A padlizsánkrémhez apróra vágjuk a vöröshagymát, majonézt adunk hozzá, és épp annyi sót, hogy enyhén csípőssé váljon.

A legjobb sorokat az álom és az ébrenlét határán lehet összeszedni, de mennyi idő az?

Mennyit kellene ott várni egy olyan sorért, például, hogy aki ír, az egyik széket mindig üresen kell tartsa a versnek?

XVII.

Először a könyvespolcon válogattál, később a gardrób került sorra, ez mire kell, ez mire, kiabáltad, és középen halomba gyűltek a majók és a kabátok.

Ha valamitől nehéz volt megválnod, azt az ajtó mellett pihentetted, lassan eltünedeztek a bútoraink is, hát nem gyönyörű, szinte úszni lehet ebben a térben, és én tudtam, hogy nem fogsz megállni.

Kibasom a picsába ezt is, ez már az irodád volt,
mindig csak látszani valaminek, kiabáltad,
és hogy mindig a becsvágy visz zsákutcába.

Végül én is sorra kerültem, egyedül maradtam
egy rozszant polccal és egy üres ládával,
egyszer levelet küldtél Írországból, azt írtad,

legvégül ugyanabban a kádban folynak össze a dolgok,
önkéntes vagy, a táj szép, és három napja
kecskéket fejsz egy ökofarmon.

Délibáb (tus, 34x24 cm)